

И ще видимъ: ще ни зарадвашъ ли съ свидетелството, или ще ни посрамишъ предъ хората...

На другия день, рано сутринъта, възседнахъ коня и заминахъ. Скоро прекосихъ нашенското землище и навлѣзохъ въ Коларовското. Далече предъ мене се провидѣха високитѣ му тополи. Достигнахъ селото, изминахъ го, заобиколихъ и гората отвждъ него, после второто село; пакъ мера и накрай излѣзохъ на каменното шосе, което извеждаше право въ града.

Следъ половинъ часъ, ето и града. Минахъ ж.-п. линия и подковитѣ на коня затракаха по каменната настилка на улицитѣ. На хана ме посрещнаха като познайникъ. Помогнаха ми да настаня коня и — ето ме на пѣть къмъ училището. Тамъ бѣше първата ми най-важна работа.

Но колкото приближавахъ, толкова повече намалявахъ крачки и сѣщахъ какъ колѣната ми се подгъватъ. Искаше ми се училището да бжде далечъ — далече накрай града, да вървя и никога да не го достигна. Но следъ малко предъ мене се изпрѣчи голѣмата бѣла сграда на гимназията. Изкачихъ се. Влѣзохъ вжтре. Глухо, пусто навредъ. Слугитѣ ми казаха, че класнитѣ наставници раздавали свидетелствата, но сега нѣмало никого.

Отдѣхнахъ облекчено и се запжтихъ къмъ дома на класния. Но и тамъ го нѣмаше. Отишѣлъ на лозе и щѣлъ да се завърне следъ часъ-два. И тъй страшната вестъ се отлагаше още съ два часа.

Тръгнахъ изъ града. Лутахъ се насамъ-натакъ, вълнуванъ отъ хиляди мисли — ту добри, ту лоши. Слънцето отдавна бѣше минало пладне